

Arrest

nr. 326 612 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) diende op 14 september 2023 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) teneinde haar Italiaanse stiefvader in België te vervoegen.

1.2. Op 3 april 2024 werd aan verzoeker door de Belgische autoriteiten een visum type C met de vermelding 'BNL 1' en 'BNL 11' afgeleverd.

1.3. Op 17 juni 2024 diende verzoeker bij de gemeente Temse een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse stiefvader.

1.4. Op 4 december 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing, die op 16 december 2024 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06.2024 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voornaam: K.(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 02.05.2003

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.06.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn stiefvader A. K.(...) (RR (0) 82.00.02 119-88), Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Ghana (G4164573)
- 'tax clearance certificate' dd. 18.06.2024 waarin de Ghanese belastingdienst verklaart dat betrokkene in de periode 2022 – 2024 geen belastbaar inkomen en geen eigendommen had in Ghana
- 'unemployment certificate' (n° onleesbaar) dd. 26.08.2024 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest bij het arbeidsdepartement te Accra geregistreerd stond als zijnde werkloos: echter, gezien dit attest betrekking heeft op de periode na de aankomst van betrokkene in België, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- tekstbericht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op ongekende datum een geldstorting van 200,40 GHS (omgerekend 12,72 EUR) ontving vanwege de referentiepersoon
- tekstbericht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op 18.04.xxxx (jaartal ongekend) een geldstorting van 912 GHS (omgerekend 57,87 EUR) ontving vanwege een derde
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst Den Hartogh Citertrans NV dd. 24.02.2022 met addendum dd. 01.12.2022 en bijbehorende loonfiches voor de periode juni – augustus 2024
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: bijlage dd. 01.10.2023 en 01.11.2023 bij de arbeidsovereenkomst Transformics BV dd. 06.03.2023 en bijbehorende loonfiches voor de periode juni – augustus 2024
- attest dd. 17.09.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenote tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Temse; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene

Uit het 'tax clearance certificate' blijkt dat betrokkene geen geregistreerde eigendommen en geen belastbare inkomsten had in Ghana voor zijn vertrek. Wat betreft het aangehaalde ontbreken van inkomsten, dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel betrekking heeft op de Corporate Income Tax (CIT) en de Withholding Tax (WHT). Volgens bijkomende informatie is de Corporate Income Tax (vrij vertaald:

vennootschapsbelasting) 'een belasting die wordt geheven op de inkomsten van bedrijven die zijn opgericht naar het recht van Ghana of elders', de Withholding Tax (vrij vertaald: bronbelasting) is 'een belasting die aan de bron wordt ingehouden door een inhoudingsplichtige (een persoon die belasting moet inhouden) bij betalingen aan een andere persoon en die later aan de GRA (Ghanese belastingdienst) wordt afgedragen'. Beide belastingen zijn belastingen gerelateerd aan het hebben van een zaak. Louter de vaststelling dat betrokkene deze niet diende te betalen, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in zijn geheel geen bestaansmiddelen had.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat er slechts twee stortingen (één wegens de referentiepersoon, één wegens de moeder van betrokkene) aan betrokkene werden voorgelegd. Niet alleen kan op basis van de voorgelegde printscreens niet opgemaakt worden van wanneer deze stortingen dateren, ook zijn deze uiterst beperkt. Er moet logischerwijze dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken om te voorzien in zijn basislevensonderhoud.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst, en dit tot op heden, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.06.2024 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de periode 06.08.2024 – 30.08.2024 en ononderbroken sedert 12.09.2024 tot op heden zelf tewerkgesteld was/is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, en het vertrouwensbeginsel. Hij licht zijn eerste middel concreet als volgt toe:

"8.

Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn stiefvader, Alidou KOUBA, van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

9.

Op 14 september 2023 heeft verzoeker op de bevoegde ambassade te Abidjan een visumaanvraag C ingediend.

Deze werd aanvankelijk geweigerd (bij beslissing dd. 5 januari 2024) om reden dat de afstammingsband onvoldoende bewezen zou zijn, doch werd uiteindelijk – na uitvoering van de beveiligde DNA-procedure-goedgekeurd, waarna aan verzoeker op 5 april 2024 het visum werd afgeleverd.

Op het visum worden volgende vermeldingen opgenomen:

- BNL 1
- BNL 11

10.

Na afgifte van het visum heeft verzoeker onmiddellijk de nodige maatregelen genomen c.q. de nodige stappen gezet om naar België af te reizen en zich in te schrijven. Op 14 mei 2024 kwam verzoeker België binnen, en na het maken van een afspraak bij de gemeente Temse werd hij op 17 juni 2024 in bezit gesteld van de bijlage 19ter.

De aanvraag wordt vervolgens door verwerende partij geweigerd om reden dat verzoeker niet zou bewijzen ten laste te zijn geweest in het land van herkomst.

11.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals hoger uiteengezet, heeft verzoeker reeds op 14 september 2023 een visum aangevraagd om zijn Italiaanse stiefvader te vervoegen, en werd het visum type C afgeleverd op 5 april 2024.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de diplomatieke post in Abidjan verzoekers visumaanvraag dan wel kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat verzoeker wel degelijk duidelijk had aangegeven dat hij de gezinshereniging beoogde met zijn Italiaanse stiefvader en aldus een visum lang verblijf - gezinshereniging (type D) wenste te bekomen.

Verwerende partij kan redelijkerwijze niet loochenen dat zij wist dat door verzoeker een visum gezinshereniging werd beoogd, gelet op de beveiligde DNA-procedure welke op haar verzoek en onder haar auspiciën (nl. deze van de “family-reunification service” van DVZ) werd uitgevoerd. (stuk 3)

Verzoekers visum bevat daarenboven de vermeldingen “BNL 1” en “BNL 11”. Uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, blijkt dat de vermelding BNL 11 staat voor “visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging” en de vermelding BNL 1 voor “visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden”.

Uit de infofiche GemCom van 13 augustus 2018, blijkt dat de vreemdeling die binnenkomt met een visum C met de vermelding BNL 11 wel nog de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger moet aanvragen in België maar dat “de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient (...) niet verplicht (is) de bewijzen ten laste (...) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum CBNL11.” (eigen vetting en onderlijning)

Gelet op deze elementen dient te worden aangenomen dat de voorwaarden voor gezinshereniging reeds onderzocht werden door verweerder, dat het recht op gezinshereniging reeds werd erkend, en dat er derhalve in het kader van de onderhavige aanvraag gezinshereniging van verzoeker dd. 17 juni 2024 niet anders over kan worden beslist. De rechtspraak van uw Raad is in éénzelfde zin gevestigd (bijv. nr. 274 917 dd. 30 juni 2022)

Het gegeven dat verzoeker in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het instrumentum) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het negotium). Verweerder kon aldus op 4 december 2024 niet meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt nu zij dit recht op verblijf reeds heeft erkend door de afgifte van het visum type C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel i.u.o. het redelijkheidsbeginsel i.u.o. het vertrouwensbeginsel i.u.o. art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden aangenomen.”

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel.*

Verzoeker acht voormelde rechtsregels geschonden doordat hij meent dat de aanvraag cf. artikel 40bis een louter administratieve formaliteit was, omdat hij een visum type C had verkregen na een DNA-test.

Verzoeker stelt aldus dat zijn verblijfsrecht reeds erkend zou zijn door de afgifte van het visum.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14.09.2023 een visumaanvraag indiende voor een visum type C voor kort verblijf.

Op 25.03.2024 werd dit visum, na een DNA-onderzoek toegekend. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 05.04.2024 en 19.07.2024.

Verweerder wijst erop dat de affiniteit van een visum kort verblijf uiteraard anders is dan van een verblijfsrecht.

Waar verzoeker kritiek uit tegen het gegeven dat hem een visum kort verblijf werd toegekend en geen visum lang verblijf, laat verweerder gelden dat deze kritiek gericht lijkt tegen de beslissing inzake de visumaanvraag en niet tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verzoeker kan bovendien niet volstaan met te stellen dat zijn verblijfsrecht erkend zou zijn, doordat de referentiepersoon in een begeleidende brief bij de aanvraag heeft aangegeven dat het de bedoeling was dat verzoeker permanent naar België zou komen wonen.

Verweerder benadrukt dat de visumaanvraag van 14.09.2023 vermeldt dat het een aanvraag betreft voor een visum type C voor kort verblijf.

Het visum kort verblijf werd bovendien duidelijk afgegeven voor een beperkte verblijfsperiode. Het is dan ook geheel logisch dat verzoeker nog een bijkomende aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moest indienen. Verzoeker was zich hier klaarblijkelijk ook goed van bewust. Deze aanvraag kan niet aanzien worden als een louter administratieve formaliteit.

Waar verzoeker verwijst naar de code BNL 1 en BNL 11, laat verweerder gelden dat deze code louter aangeeft dat verzoeker zich bij een EU-familielid wenst te voegen cf. de Europese richtlijn 2004/38/EG.

Dit visum vergemakkelijkt enkel de toegang tot het grondgebied, maar verschaft de houder ervan geen verblijfsrecht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht de aanvraag dd. 17.06.2024 beoordeeld op haar eigen merites.

Verzoeker toont hiermee dan ook geen schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij op 14 september 2023 een visum gezinshereniging heeft aangevraagd en dat in kader daarvan een visum C werd afgeleverd met de vermelding BNL1 en BNL11. Onder verwijzing naar een omzendbrief van 21 september 2005 en een infociche GemCom van 13 augustus 2018 betoogt hij dat uit de vermelding BNL 11 blijkt dat de voorwaarden voor gezinshereniging reeds werden onderzocht door verweerder, dat door de afgifte van het visum het recht op gezinshereniging reeds werd erkend, en dat daar in het kader van de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart niet plots anders over kan worden beslist.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 september 2023 een visum aanvraag bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) om zijn Italiaanse stiefvader in België te vervoegen. Op 3 april 2024 werd door de Belgische autoriteiten een visum type C afgevaardigd aan verzoeker geldig van april 2024 tot en met 19 juli 2024. Verzoeker, geboren op 2 mei 2003, was op dat ogenblik 20 jaar oud. Op 17 juni 2024 diende verzoeker bij de gemeente Temse een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse stiefvader. Deze aanvraag werd door verweerder geweigerd met het determinerende motief dat verzoeker, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 21 jaar oud was, onvoldoende bewijzen van onvermogen neerlegde en derhalve niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat hoewel de Belgische ambassade te Abidjan verzoekers visumaanvraag kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), uit de stukken van het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk had aangegeven dat hij gezinshereniging beoogde en aldus een visum lang verblijf – gezinshereniging (type D) – wenste te bekomen. Uit het ingevuld visumformulier blijkt immers dat verzoeker bij de vraag naar het doel van zijn reis uitdrukkelijk “*Richtlijn 2004/38/EG – familielid van een EU-burger (artikel 40bis)*” heeft vermeld. Met deze duidelijke verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker dan ook aangegeven dat hij gezinshereniging beoogde, en derhalve een visum type D wenste te bekomen. Bovendien werden bij de visumaanvraag stukken gevoegd die, zij het impliciet doch duidelijk, bevestigen dat het motief van de aanvraag gezinshereniging betrof. Zo werd onder meer een beëdigde verklaring toegevoegd waarin de biologische vader van verzoeker, de heer B. B.(...), zijn toestemming verleent dat zijn zoon zich bij diens moeder, mevrouw M. A.(...), in België voegt en er permanent verblijft. Daarnaast bevat het dossier een document getiteld “*Attest voor een aanvraag van gezinshereniging*”, waarin de Christelijke Mutualiteit bevestigt dat verzoeker vanaf zijn aankomst in België kan worden aangesloten bij het ziekenfonds.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat verweerder ervan op de hoogte was dat verzoeker de visumaanvraag had ingediend met het oog op gezinshereniging. Zo vermeldt het “*diplomatic pas advice*” van 3 oktober 2023, als commentaar: “*Info complémentaire: RF40-bis/Voudrait rejoindre beau-père, Italien. Directives 2004*” (vrije vertaling: “Aanvullende informatie: RF40-bis/Wil zich bij zijn stiefvader, een Italiaan, voegen. Richtlijn 2004”). Verder blijkt dat de visumaanvraag in eerste instantie werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-onderzoek. Verzoeker en zijn moeder werden vervolgens uitgenodigd om deel te nemen aan een beveiligde DNA-procedure. Uit het toestemmingsformulier voor de genetische test (zie administratief dossier, stuk 9) blijkt onmiskenbaar dat dit DNA-onderzoek uitgevoerd werd in het kader van een visumaanvraag gezinshereniging. Blijkens dit formulier diende de moeder van verzoeker, in haar hoedanigheid van referentiepersoon, immers in te stemmen met het gebruik van de resultaten van het DNA-onderzoek in het kader van de procedure tot gezinshereniging. Het formulier vermeldt namelijk: “*Je donne à l'Office des étrangers, l'autorisation, en tant que répondant, d'utiliser les résultats de mon empreinte génétique et le résultat des empreintes génétiques des personnes reres sur la la première page dans la seule procédure de regroupement familial introduite sur base de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.*” (eigen onderlijning) (vrije vertaling: “Ik geef aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in mijn hoedanigheid van referentiepersoon, de toestemming om de resultaten van mijn genetisch profiel, evenals de resultaten van de genetische profielen van de op de eerste pagina vermelde personen, te gebruiken in de enige procedure van gezinshereniging die werd ingesteld op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”). Het geheel van voorgaande elementen wijzen er dan ook op dat verweerder de aanvraag van verzoeker niet louter als een aanvraag voor een visum kort verblijf heeft behandeld.

Vervolgens blijkt uit het beslissingsformulier d.d. 25 maart 2024 dat de attaché van de dienst “Visa Gezinshereniging” van de Dienst Vreemdelingenzaken, ingevolge het positieve resultaat van het DNA-onderzoek, uitdrukkelijk haar akkoord gaf voor de afgifte van een visum. Het feit dat de visumaanvraag aanvankelijk werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-onderzoek, dat dit onderzoek vervolgens werd uitgevoerd met de bedoeling de resultaten te gebruiken in het kader van een gezinsherenigingsprocedure (zoals blijkt uit het toestemmingsformulier), – én dat het visum uiteindelijk werd toegekend na een positief DNA-resultaat, wijst er naar het oordeel van de Raad op dat verweerder bij het onderzoek van de visumaanvraag wel degelijk reeds inhoudelijk heeft beoordeeld of verzoeker voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een Unieburger in België.

Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat verzoekers visum de vermeldingen “BNL 1” en “BNL 11” bevat. Zoals verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, dat de vermelding ‘BNL 11’ staat voor “*visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging*” en de vermelding ‘BNL 1’ voor “*visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden*”. Uit de infociche GemCom van 13 augustus 2018, zoals geciteerd in het verzoekschrift, blijkt bovendien dat de vreemdeling die binnenkomt met een visum C met de vermelding BNL 11 wel nog de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger moet aanvragen in België maar dat “*de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient (..) niet verplicht (is) de bewijzen ten laste (..) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum C-BNL11*”.

Verweerders stelling dat verzoeker een aanvraag indiende voor een visum type C kort verblijf, dat de code BNL1 en BNL 11 louter aangeeft dat verzoeker zich bij een EU-familielid wenst te voegen, en dat het visum dat aan verzoeker werd afgeleverd enkel de toegang tot het grondgebied vergemakkelijkt kan dan ook niet standhouden. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt immers duidelijk dat verzoeker de afgifte van een visum type D beoogde, dat verweerder de aanvraag ook behandelde als een aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging, en dat verweerder, gelet op de afgifte van een visum met de vermelding “BNL 11” klaarblijkelijk oordeelde dat verzoeker voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Italiaanse stiefvader. Er kan derhalve niet worden ontkend dat het recht op gezinshereniging reeds door de afgifte van het visum type C werd erkend. Verweerder legt *in casu* dan ook niet de nodige zorgvuldigheid noch redelijkheid aan de dag waar hij in de eerste plaats een positief gevolg geeft aan de visumaanvraag die verzoeker heeft ingediend met het oog op gezinshereniging, om daarna, bij aankomst in België, de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart te weigeren op grond van het niet vervuld zijn van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Het gegeven dat verzoeker in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het *instrumentum*) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het *negotium*). Verweerder kon op 4 december 2024 aldus geenszins meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt, nu hij dit recht op verblijf reeds heeft erkend door de afgifte van het visum type C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11.

2.5. De schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot een verder onderzoek hiervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS